

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/356/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7519200748
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7519200748.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Jána Slobodníka, vo veci žalobcu PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast. JUDr. Pavlom Pospěchom, Senec, Lichnerova 23, proti žalovanej F. Q., V. XX.X.XXXX, R. V. P., Š. XXX/XX, o zaplatenie 631,55 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 13Csp/69/2019-35 z 16.7.2019 Okresného súdu Košice-okolie

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 164,55 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 17.4.2016 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a III. žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

2.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobca podanou žalobou domáhal a ako ju skutkovo a právne odôvodnil. Žalovaná, u ktorej je doručenie vykázané riadne a v čas sa vo veci nevyjadřila. Na základe vykonaného dokazovania zistil skutkový stav, že žalobca uzatvoril 21.7.2014 so žalovanou Zmluvu o revolvingovom úvere č. 850007134301, na základe ktorej poskytol žalovanej úver vo výške 1500 eur, ktorý sa zaviazala splácať 36 v mesačných splátkach po 53,25 eur, pri ročnej úrokovej sadzbe 18,03%, RPMN 20,91% a priemernou RPMN vo výške 49,67%. Celková čiastka, ktorú sa zaviazala zaplatiť činila sumu 1 967 eur. Žalovaná sa s úhradou zameškaných splátok dostala do omeškania pri splátke č. 14 až o tri mesiace, preto žalobca pristúpil k okamžitej splatnosti úveru listom z 15.3.2016, žalovaná vykonala úhrady v sume 1285,45 eur a žalobca preto žiadal zaplatiť sumu 631,55 eur spolu s príslušenstvom a trovami tohto konania.

2.1.Právny vzťah medzi stranami posúdil podľa § 52 - § 54, § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka, z. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Citoval znenie čl. 10 ods.1, 2.5, čl. 10 ods.2, čl. 2 ods.1 piata a nasl. veta, zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, a.s., čl. 8 ods.1 druhá veta, ods.2,3 zmluvy a podotkol, že z rozhodovacej činnosti, ako aj zo znenia zmluvných dojednaní pre revolvingové úvery je súdu známe, že žalobca poskytuje úvery pri prevode na účet dlžníka sumu, ktorá je už ponížená o poplatok za poskytnutie úveru resp. revolvingu, preto má za to, že reálna suma, ktorú žalovaná obdržala bola vo výške 1 450 eur, keďže podľa úverovej zmluvy poplatok za poskytnutie úveru činí sumu 50 eur a žalovaná žiadala o úver vo výške 1 500 eur. Podrobne preskúmal uzavretú úverovú zmluvu a dospel k záveru, že nespĺňa zákonom požadované náležitosti podľa § 9 ods.2 zákona o spotrebiteľských úveroch, a to najmä čo sa do podmienky pod písm. f) týka, a to ohľadom uvedenia doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Uvedenie v zmluve, že ide o 36 mesiacov, je sporné

a napísané veľmi všeobecne a nedá sa presne definovať bez pracného počítania a komplikovaného výpočtu s použitím kalendáru. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje aby spotrebiteľ dostal presné jasné a určité informácie o poskytovanom spotrebiteľskom úvere, aby sa vedel vopred jasne rozhodnúť či je ochotný vstúpiť do tohto vzťahu s veriteľom. Tieto ekonomické ukazovatele sú dôležité najmä z hľadiska žalovaného, ktorý ako priemerný spotrebiteľ musí mať pred uzatvorením spotrebiteľskej úverovej zmluvy najviac informácií, najmä čo sa do jeho povinností v súvislosti s odplatom za poskytnutý úver týka a teda ide o výšku mesačnej splátky, ich počet, akým spôsobom bola stanovená odmena pre veriteľa za poskytnutie takéhoto úveru, teda odplatu, ktorú bude spotrebiteľ povinný uhradiť v prípade, či už platobnej disciplíny alebo vtedy, ak bude musieť nastúpiť aj sankčný mechanizmus, v prípade ak žalovaný si nebude svoje záväzky plniť riadne a včas. V tomto konkrétnom prípade sa v zmluve nenachádzajú základné informácie o poskytnutom spotrebiteľskom úvere, ktoré žalovaná dostať mala, a to podľa dikcie § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom tieto informácie musia byť dostupné a známe v čase uzatvárania záväzku a musia byť pre konečného spotrebiteľa zrozumiteľné a bez zbytočných neznámych, či príliš odborných pojmov. Tieto údaje sa nachádzajú až v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi z 31.7.2014, ktoré bolo zjavne dlžníkovi odovzdané neskôr, nakoľko žiadosť bola spísaná 21.7.2014. Podľa údajov vyplývajúcich z danej zmluvy, deň splatnosti prvej splátky resp. deň splatnosti nasledujúcich splátok je ponechaný na jednostrannom určení zo strany veriteľa, tak ako to vyplýva z dikcie čl.2.1 zmluvných dojednaní. V tomto prípade má súd za to, že je narušená rovnováha práv a povinností zmluvných strán, ktorá je typická pre subjekty spotrebiteľských vzťahov, ktoré sú zároveň subjektmi občianskoprávných vzťahov, pre ktoré je charakteristická základná zásada rovnosti strán v hmotnoprávnom vzťahu. Povinnosťou predávajúceho je to, aby oboznámil zákazníka so všetkými podmienkami pôžičky, vrátane všetkých ekonomických aspektov, ktoré by mali mať vplyv na rozhodnutie uzavrieť zmluvu o úvere, pričom predávajúci nesmie zneužiť dominantnejšie postavenie v tomto vzťahu, pričom na predmetných zmluvách tieto praktiky vykonáva žalobca na vopred pripravených, predtlačенých formulároch, kde sa jednotlivé náležitosti zmlúv, ktoré sa menia podľa potreby, vpisujú rukou, do ktorých spotrebiteľ nemôže zasiahnuť. Okrem toho náležitosti zmluvy sú napísané rukou, v ťažko čitateľnom tvare.

2.2. Žalobca ako veriteľ sa dopustil používania nekalej obchodnej praktiky (táto skutočnosť je známa súdu z rozhodovacej činnosti), spočívajúcej v tom, že poplatok za poskytnutie úveru je splatný dňom uzavretia úverovej zmluvy a o tento poplatok sa automaticky ponížuje výška poskytnutého úveru, nakoľko si tento poplatok veriteľ automaticky započíta, a odplata za poskytnutý úver je naopak vypočítavaná zo žiadanej výšky úveru a zo zmluvy nevyplýva spôsob ako bol tento poplatok za úver resp. revolving dojednaný. Žalobca súdu nepredložil oznámenie o poskytnutom úvere, avšak z predloženého výpisu z účtu a dokladu o bankovej transakcii je nepochybné, že žalovanému bola poskytnutá suma 1450 eur, teda ponížená o poplatok za spracovanie úveru v sume 50 eur.

2.3. Na základe vyššie uvedeného z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok v uzavretej úverovej zmluve, tak súd posudzuje túto úverovú zmluvu podľa § 11 ods.1 zák. o spotrebiteľských úveroch, t.j. ako bezúročnú a bez poplatkov. Žalovanému boli reálne poskytnuté prostriedky v sume 1450 eur, žalovaný do dňa podania žalobného návrhu uhradil 1285,45 eur, preto ho zaviazal na zaplatenie sumy 164,55 eur (1450-1285,45) a v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

2.4. K náhrade nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 60,10 eur, súd ich žalobcovi nepriznal. Žalobca žiadal priznať tieto náklady, odôvodňujúc tým, že žalovanej zaslal viacero písomných upomienok spolu s pokusom o zmier, pred začatím súdneho konania, žalovanú opakovane vyzval formou zaslania krátkych textových SMS správ alebo telefonicky prípadne osobne, a tieto náklady sú evidované v tzv. karte klienta. Súd v tomto smere uvádza, že žalobca kartu klienta nepredložil, súdu predložil len tzv. oznámenie o zosplatení a iné upomienky ani dôkazy o zaslaní SMS správ či telefonickom, alebo osobnom kontakte súdu nepreukázal. Výšku nákladov odôvodnil tým, že sa rovná jednému úkonu advokátskej tarify v zmysle advokátskej vyhlášky. Súd považuje túto výšku nákladov zo strany žalobcu za v rozpore s dobrými mravmi, pretože nie je preukázané, že táto výška nákladov bola vzniknutá na strane žalobcu alebo na strane právneho zástupcu, pričom náklady na prípadné poštovné alebo SMS služby či telefonické rozhovory nemohli dosiahnuť takúto sumu (pri zohľadnení známych cien poštových doručovateľov resp. telekomunikačných operátorov) a upozornil, že do tejto sumy sa nesmú premietnuť náklady na mzdy zamestnancov, náklady na prevádzkové priestory a iné náklady, ktoré ním žalobca aj mohol pokryť, nakoľko z tohto jednoznačne vyplýva dojem, že žalobca svoje podnikateľské riziko spojené s poskytovaním úverov prenáša na spotrebiteľa, pričom ani nedokladoval, čo je obsahom jednotlivých týchto poplatkov (aké konkrétne náklady v akej sume mu vznikli) a ani nepreukázal ich skutočne doručenie žalovanému.

2.5.Ďalej citoval znenie § 544 ods.1,2 O. z. a uviedol, že v danom prípade žalobca ponúka svoje služby spotrebiteľom prostredníctvom štandardných zmlúv, ktoré má vopred pripravené, a v ktorých spotrebiteľ zmluvné podmienky nemôže ovplyvniť, čo platí aj pre zmluvné pokuty, ktoré žiada žalobca od žalovaného zaplatiť. Znenie zmluvnej pokuty, uverejnené v bodoch 8.1-8.4 zmluvy o revolvingovom úvere sú také komplikované, neprehľadné, že pre priemerného spotrebiteľa sú absolútne nepochopiteľné, podľa názoru súdu poškodzujú spotrebiteľa, a sú preto neplatné. Totižto, podľa znenia daných úverových podmienok, žalobca má nárok na zmluvnú pokutu vo výške 14,60% ročne z dlžnej sumy, plus úrok z omeškania z dlžnej sumy „napasovaný“ na daný prípad tak, aby spolu neprekročili priemernú RPMN naposledy zverejnený pre vznikom omeškania o viac ako 10 percentuálnych bodov a súčasne neprevýšiť trojnásobok úrokov z omeškania podľa nariadenia vlády 87/1995 Zb., a pokiaľ táto sankcia prevýši výšku poskytnutého úveru, žalobca bude požadovať iba zákonný úrok z omeškania. Svojím spôsobom tak žalobca obchádza zákon, keď zmluvnú pokutu spolu s úrokmi omeškania skrýva pod sankcie za omeškanie a vo svojej podstate si navyšuje úrok z omeškania na trojnásobok zákonného úroku z omeškania t.j. 15,15% ročne, pričom zákonný úrok z omeškania činil v tomto prípade 5% ročne z dlžnej sumy, a dopúšťa sa teda nekalej obchodnej praktiky. Na základe uvedeného súd v tejto časti o zaplatenie nákladov spojených s mimosúdnym vymáhaním pohľadávky návrh zamietol. O úroku z omeškania rozhodol § 517 ods.2 O. z. a Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. § 3. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.1,2 CSP a nakoľko žalobca mal len čiastočný úspech a žalovanému žiadne trovy nevznikli, súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

3.Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca (č. I. 55 - 60) vo výroku, ktorým súd rozhodol o zamietnutí a náhrade trov konania z dôvodov podľa § 365 ods.1 písm. d), f) a h) CSP s odôvodnením že Zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen na listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13 neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7. ods.7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Z článku 4. ods.4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Z článku 9. ods.9.1 zmluvných dojednaní vyplýva Zmluva o RÚ je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto Zmluvou o RÚ. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Na podporu svojho tvrdenia poukázal na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove, č.k. 13Co/11/2014-166. Tvrdí, že termín konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Zákonný pojem „termín konečnej splatnosti“ nie je pritom požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarca použil spojenie „dátum“ [tak ako napríklad uvádza pri náležitosti týkajúcej sa spotrebiteľa - „dátum narodenia“, alebo v § 10 ods.2 písm. b) „dátumy čerpania“, ods.2 písmeno c) „údaj o zostatku z predchádzajúceho výpisu a jeho dátume“, či ods.2 písm. d) uvedeného ustanovenia „dátume a výške splátok“]. Zo zákona je zrejmé, že pojem „termín“ a pojem „dátum“ nie sú používané ako synonymá v zákone, ale sa pre odlišné situácie, v ktorých sa má uviesť dátum a kedy termín a podporne poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Tvrdí, že zmluva o revolvingovom úvere č.8500071343 obsahuje určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to: Určenie podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacov a počtu mesačných splátok; Spôsobom vyplývajúcim z článku 4. ods.4,5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Poukázal tiež na to, že záver súdu spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti odporuje tiež smernici 2008/48/ES. Súdny dvor EÚ vo vec C-42/15.

3.1.K výške, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia uviedol, že § 9 ods.2 písm. k) z. č. 129/2010 Z.z. vyžaduje uvádzanie spôsobu započítania splátky na úver, istinu a úroky len v prípade, ak sa splátky priraďujú k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. O takýto typ úveru a prípad v zmluvnom vzťahu medzi sporovými stranami nejde. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22.2.2018 sp. značka 3Cdo/146/2017 a Nález III. ÚS 341/07. Uvádzanie náležitosti podľa § 9 ods.2 písm. k) z. č. 129/2010 Z.z. platí pre všetky úvery bez ohľadu na to, či je splácanie anuitné (t.j. pomer časti určenej na istinu a časti na úroky sa v každej splátke mení, výška splátky ako celku zostáva zachovaný po celú dobu splácania) alebo lineárne (pomer časti určenej

na istinu a časti na úroky sa v každej splátke nemení, výška splátky ako celku zostáva zachovaná po celú dobu splácania). Je však sotva predstaviteľné ako užitočné a v záujme spotrebiteľa by bolo, aby sa v zmluve pri úvere s tzv. anuitnou splátkou uvádzalo x počet splátok s rozdelením na časť istina a úrok, ak toto rozdelenie bude pre každú splátku iné. Čiže prakticky pri úvere s maximálne povolenou dobo splácania 8 rokov (96 splátok) by išlo o 192 číselných údajov, ktorých výpovedná hodnota pre spotrebiteľa by bola nulová. Alebo pri úvere, pri ktorom spotrebiteľ spláca v splátkach len úrok a istinu uhradza napríklad ku konkrétnemu dátumu. Je pomerne obtiažne zistiť, aký význam by malo uvádzanie rozpisu splátky pri takomto type úveru, ak je zo zmluvy jasné, že splátkou sa spláca len úrok (istina sa neamortizuje) a aká je výška splátky. Napriek tomu by pri jazykovom výklade právnej normy muselo byť uvádzané, že istina splátky je 0 eur. Uplatnenie jazykového výkladu právnej normy popiera aj povinnosť rešpektovať účinky úniijného práva. V kontexte napádaného rozhodnutia sa potom samotné konanie o predbežnej otázke pred Súdny dvorom EÚ vo veci C-42/15 a aj rozhodnutie javia ako zbytočné a bezvýznamné. Na strane druhej, rozhodnutia iných súdov SR súd používa v tejto veci bez opory v zákone na odôvodnenie svojho záveru. Tzv. rozčleňovanie splátky je teda výklad založený na nesprávnom výklade zákona. Znenie zákona č. 129/2010 Z.z. síce je nepresným prevzatím smernice 2008/48/ES, to však súd nezabavuje povinnosti pri výklade vnútroštátnej normy prihliadať na základe nepriameho účinku také ustanovenia úniijného práva, ktoré sú do príslušnej vnútroštátnej normy prevzaté. Výsledok sledovaný smernicou je povinný pri rozhodovaní zabezpečiť aj súd členského štátu a poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Pfeiffer (C-397/01 až C-403/01) body 115 a 116.

3.2. Namietal rozhodnutie súdu aj v časti zamietajúcej uplatnený nárok na zmluvnú pokutu. Skutočnosť, že ustanovenie o zmluvnej pokute nie je individuálne dohodnuté nespôsobuje jeho neplatnosť. Jasne a nesporne to vyplýva z § 53 ods.1,2 O. z., že individuálne dohodnutá podmienka nikdy nie je neprijateľná podmienka, individuálne nedohodnutá podmienka je neprijateľná len vtedy, ak spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa a poukázal na nález Ústavného súdu ČR vo veci III. ÚS 3725/13 z 10.4.2014 (tzv. kauza bankových poplatkov). Je toho názoru, že zmluvná pokuta dohodnutá v zmluve zodpovedá § 53 ods.1 O. z. a jeho vykonávacieho predpisu (§3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.). Uvedené ustanovenie a obmedzenia zmluvnej pokuty boli dodržané. Súd rozhodnutie o zamietnutí nároku na zmluvnú pokutu odôvodnil skutočnosťami, ktoré sú všeobecné, neurčité a nepreskúmateľné a súčasne ktoré sú v rozpore § 53b ods.1 O. z. (ktoré samo o sebe je normou na ochranu spotrebiteľa, čiže postup podľa tohto ustanovenia nie je ani v rozpore s ochranou spotrebiteľa a ani porušením zákona, čo sú základné pojmové znaky akejkoľvek neprijateľnej podmienky). V nadväznosti na vyššie uvedené žalobca tvrdí, že závery súdu prvej inštancie sú po právnej stránke nesprávne.

3.3. Odvolanie proti výroku o náhrade trov konania podáva žalobca z dôvodu, že ide o závislý výrok od rozhodnutia vo veci samej. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie v napádanej časti tak, že žalobe žalobcu vyhovie a žalovaného zaviazhe k povinnosti náhrady trov konania žalobcu v celom rozsahu.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podal žalobca v zákonnej lehote, preskúmal rozsudok podľa § 379 a § 380 ods.1 CSP ako aj konanie mu predchádzajúce bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

5. Žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, predstavuje vady konania, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť (§ 160), postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za

následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyzrozumenia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyzrozumenia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 157 ods.2 CSP) ale aj § 171 ods.1 CSP alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 132 ods.1 CSP), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 177 ods.2 CSP), i keď pre to neboli splnené podmienky], nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania). Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. CSP, napr. osoba, ktorá mala byť vyslúchaná ako svedok, bola vyslúchnutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 204 CSP a p..

5.1. Žalobca v podanom odvolaní žiadnu vadu, ktorú by bolo možné subsumovať pod uplatnený odvolací dôvod neuvádza, preto uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

6. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

6.1. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

7. Žalobca uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

7.1.Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

8.Rozsudok vo výroku I. nebol odvolaním dotknutý, preto nadobudol v zmysle § 227 CSP právoplatnosť.

9.Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom prvoinštančného súdu, preberá v celom rozsahu nim zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správny skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku. Odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť.

10.Na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku (§ 387 ods.2) možno doplniť nasledovné:

10.1.Podľa § 43a ods.1 O. z. prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy (ďalej len "návrh"), ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia.

10.2.Podľa § 43a ods.2 O. z. návrh pôsobí od doby, keď dôjde osobe, ktorej je určený. Návrh, aj keď je neodvolateľný, môže navrhovateľ zrušiť, ak dôjde prejav o zrušení osobe, ktorej je určený, skôr alebo aspoň súčasne s návrhom.

10.3.Podľa § 43a ods.3 O. z. dokiaľ nebola zmluva uzavretá, môže byť návrh odvolaný, ak odvolanie dôjde osobe, ktorej je určený, skôr, než táto osoba odoslala prijatie návrhu.

11.Podľa § 44 ods.1 O. z. zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu.

11.1.Podľa § 44 ods.2 O. z. prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Prijatím návrhu je však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy.

12.Žalovaná v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru / Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500071343 uviedla požadovanú čiastku úveru, výšku, počet a termíny splátok, celkovú čiastku, ktorú musí zaplatiť, ročnú úrokovú sadzbu, predpokladanú RPMN, priemernú RPMN. Išlo teda nesporne o návrh na uzatvorenie zmluvy v zmysle § 43a ods.1 O. z., ktorý bol následne oboma zmluvnými stranami podpísaný 31.7.2014 (č. I. 6).

12.1.Žalobca čiastočne potvrdil údaje o schválenom úvere v zmysle žiadosti žalovanej, pričom tieto sa zhodovali s údajmi vyplnenými stranami v zmluve. V akceptácii (oznámenie veriteľa o schválení úveru, č. I.7) sa ale nachádzali aj údaje, ktoré neboli súčasťou žiadosti/zmluvy, konkrétne to boli splátky podľa Dohody 36,40 eur a uvedenie prvej splátky 1.9.2014 a poslednej splátky 1.8.2017. Toto oznámenie veriteľa o schválení úveru predstavuje samostatný návrh zmluvy zo strany veriteľa, ktorý ale nebol podpísaný dlžníkom a nedošlo nim k uzatvoreniu zmluvy prípadne dodatku k Zmluve o revolvingovom úvere č 8500071343.

12.2.Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru / Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500071343 bola podpísaná oboma stranami, takže možno uzavrieť, že ňou došlo k uzatvoreniu spotrebiteľskej zmluvy.

12.3.Súd správne vyhodnotil, že zmluva nespĺňa zákonom požadované náležitosti podľa § 9 ods.2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, s ohľadom na neuvedenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V zmluve je uvedený len údaj - počet splátok 36, z ktorého sa nedá určiť termín splatnosti, ani prvý a logicky ani jeho posledný deň splatnosti.

12.4.Súd na základe správnych skutkových zistení vykonal správne právne závery.

13.Námietka žalobcu týkajúca sa zmluvnej pokuty je taktiež nedôvodná. Súd zamietol nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty nie z dôvodu, že nebola dojednaná individuálne (ako to žalobca uvádza v podanom odvolaní), ale preto, že znenie zmluvnej pokuty, uverejnené v bodoch 8.1-8.4 zmluvy o revolvingovom úvere je komplikované, neprehľadné, pre priemerného spotrebiteľa absolútne nepochopiteľné, poškodzuje spotrebiteľa, a podľa odvolacieho súdu aj nejasné, je preto neplatné.

13.1.Súd správne vyhodnotil a odvolací súd sa stotožňuje s tým, že zo znenia úverových podmienok, žalobca má nárok na zmluvnú pokutu vo výške 14,60% ročne z dlžnej sumy, plus úrok z omeškania

z dlžnej sumy „napasovaný“ na daný prípad tak, aby spolu neprekročili priemernú RPMN naposledy zverejnený pred vznikom omeškania o viac ako 10 percentuálnych bodov a súčasne neprevýšili trojnásobok úrokov z omeškania podľa nariadenia vlády 87/1995 Zb., a pokiaľ táto sankcia prevýši výšku poskytnutého úveru, žalobca bude požadovať iba zákonný úrok z omeškania.

13.2. Vo vzťahu k povahe zmluvnej pokuty vymedzenej predmetom konania treba uviesť, že zákon nevylučuje možnosť dojednaní zmluvnej pokuty za omeškание s platením peňažného záväzku. Dojednanie výšky zmluvnej pokuty, či spôsobu jej určenia je vecou dohody účastníkov zmluvy. Je preto možné dojednanie zmluvnej pokuty percentuálnou sumou za každý deň či mesiac, rok omeškania - (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 26.5.1999 sp. zn. 29 Cdo 969/1999, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. M Obdo V 4/2003, Zo súdnej praxe č. 2/2004). Teda výška zmluvnej pokuty môže byť závislá od doby, počas ktorej dlžník svoj záväzok porušuje (Rc 6/2000). Ale aj pri dojednaní, podľa ktorého sa zmluvná pokuta určuje výpočtom, podľa nejakého vzorca, toto musí byť jasné, prehľadné aby aj priemerný spotrebiteľ mohol a vedel kedykoľvek výšku pokuty vypočítať.

14. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

15. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

16. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

16.1. Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto právo na náhradu trov konania vzniklo žalovanej, ktorej ale žiadne trovy v tomto konaní nevznikli, preto jej náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná.

18. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý

výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).